

fige, at dette tilskriver jeg ene og alene den Indflydelse, som Fiskerikonfulenten har været istand til at udøve paa Domstolenes Afgjørelser. Allerede i Kommissionsbetænkningen Pag. 84 holder Fiskerikonfulenten en Slags Reue over de Politimestre, som vilde anholde og tiltale Drivvaadsfiskere, og de, der ikke vilde dette, og han beretter da der, at han jævnlig af sine Kolleger — han er jo ogsaa selv Dommer — er bleven spurgt tilraads i disse Sager. Man ser altsaa, at han allerede der har været istand til at udøve en ikke ringe Indflydelse. Jeg skal tilføje, at imellem de Politimestre, som have anholdt Drivvaadsfiskere og ladet dem sætte under Tiltale, synes der efterhaanden at være flere og flere, som, naar Drivvaadsfiskeriet kun kom godt igang i deres egen Jurisdiktion, syntes at vinde den Overbevisning, at de ikke burde anholde disse Fisk, men at de for Fremtiden burde lade dem i Ro. Som et Exempel blandt andre paa Politimestre, som tidligere have anholdt og tiltalt Drivvaadsfiskere, men som nu lade dem i Ro, skal jeg nævne de to Politimestre, som have Volig i Svendborg. Det var jo den ene af disse to Politimestre, som domfældte Fisker Carlsen, medens det var den anden af dem, som domfældte Fisker Thornøe i den Sag, som jeg har nævnt under Nr. 5, men at disse Politimestre nu ikke mere anholde Drivvaadsfiskere og sætte dem under Tiltale synes med megen Bestemthed at fremgaa af det Andragende, som fremkom ifjor fra Fiskerne ved Svendborg Sund, og som blev henvist til Fiskerudvalget. I dette Andragende gjorde disse Fiskere ved Svendborgsund med stærke Farver og i livlige Udtryk Rede for, hvorledes de tidligere havde set paa Vaadfiskeriet, hvorledes de efterhaanden kom til den Overbevisning, at de maatte gaa over dertil, og hvorledes de, efterat være gaaede over til dette Drivvaadsfiskeri, havde indvundet en Fortjeneste, der var større end nogenfinde tidligere, samt hvorledes de vilde blive bryd-løse, dersom man nu vilde gaa til, saaledes som det er tilfældet i det af Regeringen forelagte Fiskeriforslag § 5, at forbyde Brugen af disse Drivvaad. Det maa jo være klart, at dersom de to Politimestre i Svendborg endnu fremdeles anholdt Drivvaadsfiskere, saa vilde det være umuligt, at en saa livlig og lønnende Benyttelse af Drivvaad, som disse Fiskere sigtildre i deres Andragende, kunde udvilde sig i Svendborgsund. Jeg anfører ikke dette som en Bebreidelse mod disse to Politimestre, tværtimod, jeg anfører det som rosværdigt af dem, thi ved nærmere at gjøre Bekjendtskab med disse Vaad, vil det ikke have været vanskeligt for dem at se, at de efter deres hele Konstruktion ikke falde ind under Forbudet i Loven af 9de Marts 1872. Overhovedet kan jo Enhver, der har Ud-gang til Rigsdagsbibliothek, let overbevise sig om, at Loven af 9de Marts 1872 netop fik den Af-fattelse, som den har faaet, for at forbyde Brugen af Trawl, men ikke for at forbyde Brugen af Driv-

vaad. Jeg vender nu tilbage til Fiskerikonfulenten. Naar man gjenemgaaer hans Udtalelser i Kommissionsbetænkningen, saaledes som disse findes paa forskjellige Steder i den, saa ser man jo let, hvorledes han er meget misfornøjet med den Affattelse, som Loven af 9de Marts 1872 har faaet, hvorledes han bestandig argumenterer mod denne Affattelse, og hvorledes han betegner den som utilstrækkelig, som uhensigtsmæssig og meget mere. Man vil saaledes i Kommissionsbetænkningen Side 82 se, hvorledes han harcel-lerer over, at Udvalget ved sin Affattelse af Loven har ment at give en klar Bestemmelse om, hvilke forskellige Fesfaber der bleve forbudte, og hvilke ikke. Han finder Udtrykket „Bund-slæbevaad“ uheldigt og gjør gjældende, at Ordene „slæbes“ og „skræbes“ langs med Bunden ere meningsløse, efterom, siger han, det Vaad, som slæber, maa ogsaa til en vis Grad skræbe, og det, som skræber, maa ogsaa slæbe. Han siger, at han ikke lader sig indtage af Troen paa, at Drivvaad saa at sige hopper over Græsset, saaledes som Ordbrøderen har sagt under Forhandlingen her i Thinget. Han taler om, at det maaste vel stemmer med den allerstrængeste juridiske Fortolkning, at Forbudet alene gjælder de store Trawls, men at det vilde være uret mod Lovgivningsmagten at antage, at den havde gjort sig Uelig-hed med en til det Betydningsløse grændsende Lov, at Meningen dog maa have været en noget videregaaende, at Ministeren dog umulig kunde have været tilfreds med en Lov, der paatrykte det efter saamange Vidnesbyrd skadelige Fiskeriredskab — det er stadig Drivvaad, der er Tale om — Ufadelighedens Præg, at der maa være Noget, som kunde forjone En med Loven og sige, at noget af det forelagte Lovforslags Hensigt var opnaaet. Jeg vilde saaledes kunne blive ved at gjenemgaa disse Bemærkninger, men hvad jeg har anført, vil være tilstrækkeligt til at vise den Stemning, der i det Hele gaar igjennem Fiskerikonfulentens Udtalelser om Loven af 9de Marts 1872, jeg siger Fiskerikonfulentens Udtalelser, thi han angiver sig selv som Forfatter af Fiskerikommissionens Betænkning. Man kan endvidere slaa efter i Kommissionens Betænkning Side 37—38, og man vil finde, at, efterat Fiskerikonfulenten der først har udbredt sig over Drivvaadernes formentlige Skadelighed, polemiserer han imod Loven af 9de Marts 1872 og siger, at den aldeles har forfeilet sit Maal, at Drivvaadernes Skadelighed netop for en stor Del bestaar i, at de følge og skræbe Bunden; dertil er det ingenlunde nød-vendigt at belaste Vaadene med tunge Sern-kættinger og Stænger og anden svær Bægt, som Loven udtrykker sig, at det er vanskeligt at sige, hvor Grændsen er imellem svær Bægt og ikke svær Bægt o. s. v. o. s. v. Det er en Selvsølgje, at Fiskerikonfulentens Betænkning gjentagne Gange er bleven brugt ved disse Sagers Procedure for